

12

Când m-am trezit, nu se crăpase încă de ziuă. Mi-am pus un tricou și o pereche de pantaloni scurți și, luând cu atenție de pe frigider punga cu cumpărăturile din ajun, am coborât pâș-pâș în bucătărie.

Cât a fiert apa am ros niște biscuiți dintr-un pachet pe care l-am găsit desfăcut pe bufet.

Era o răcoare superficială, umedă, plăcută. Mi-am luat un scaun și m-am așezat la masa rămasă afară, între șirurile de prosoape și costume de baie întinse la uscat. Am scos din pungă caietul de dictando și am ascuțit două din cele trei creioane pe care le cumpărasem cu o seară în urmă.

Pe prima pagină, în dreapta sus, am scris data și anul, ca la școală. Pe a doua, în centru, unu roman, și m-am apucat să descriu împiedicat – stingherit, căci nu mai scrisesem de luni bune –, ca și când aș fi avut un nod în gât, dar mai ales cu multe tăieturi, suișurile și coborâșurile șoselei

ce lega Sebeșul de Sibiu, pe care un tânăr, Bogdan, suia și cobora într-o după-amiază de mai în viteză alături de amicii săi, care începuseră să se certe din senin:

— Puneți, bă, în pula mea, alt CD.

— De muzică nu se-atinge nimeni, zise cel mai în vârstă dintre ei, care stătea pe locul mortului.

Din spate începură protestele și înjurăturile. Dan era cel mai vehement, dar Broscoiul, fiindcă asta era porecla lui, Broscoiul, se întoarse către el și îi arătă pumnul.

Șoferul părea că nici nu-i aude. Îl dureau sinusurile de câteva zile, dar, pentru că avea ocazia să meargă cu 150 la oră într-o decapotabilă, strângea din dinți și încerca să țină pe cât posibil capul la cutie – era foarte înalt.

Când înțelesese că n-aveau de gând să se potolească, făcu front comun cu bancheta din spate.

— Hai să ascultăm și noi ceva mai decent, că doar mergem la oraș.

— Ce?

— Radio, cum ce?

— Radio?!

— Da, în pula mea, radio.

A urmat un schimb mai lung de replici prin care, ușor-ușor, am început să intru în atmosferă și să împing povestea de la conflictul cu muzica la un scandal general – faza cu muzica scosese la iveală o problemă care mocnea de câteva zile între cei doi amici, Mugur și băiatul gras din spate, amândoi mai în vârstă cu cel puțin zece ani decât Bogdan și ceilalți băieți, care nu erau nici ei chiar de-o seamă, dar îi mai puteai vedea laolaltă; în fine, replici peste replici, fiindcă se băgau unii peste alții, vorbe grele și o problemă pe care cei doi fuseseră cât pe ce s-o tranșeze singuri, la marginea drumului.

Șoferul oprise mașina și le zisese amândurora să coboare și să ia un microbuz până la Sibiu sau unde pizda mamei lor voiau să meargă după ce terminau cu scandalul, pentru că nu mai putea să-i suporte; îl dureau sinusurile de căpia.

Ultimii douăzeci de kilometri fură parcurși într-o liniște mormântală – cât de liniște putea să fie într-o decapotabilă căreia îi mai și trepida tablăria. Radioul sfârșise pe Magic FM. Fiind oră de vârf, la intrarea în oraș dăduseră peste un ambuteiaj plictisitor – degeaba goniseră ca nebunii, că tot n-aveau să ajungă la timp la

cenacul lui Radu. Bogdan dăduse să-l sune și să-i zică să înceapă fără ei, fiindcă le era imposibil să ajungă în centru în mai puțin de jumătate de oră, dar Vlad îi pusese o mână pe umăr și-i zisese transfigurat, fix înainte să apuce să inițieze apelul, să dea muzica mai tare.

— *E Bryan Ferry, omule. Loop de li – ia ascultați!*

— *O bijuterie, în pula mea, zise Mugur cu capsă pusă, adresându-i-se lui Dan, de fapt, care se făcea vinovat pentru situația în care se aflau cu muzica și în continuare inamicul lui numărul unu.*

— *Ăștia doi, bătrânii, băuseră pălincă tot drumul și se făcuseră serios.*

Băuseră, de fapt, tot timpul, trei zile la rând, de când sosiseră în tabăra de creație. Nici n-avuseseră ce face altceva. Iarba o terminaseră în prima seară.

Fuseseră cazați într-un motel în care trăgeau numai șoferi de tir, undeva la marginea Sebeșului, lângă o benzinărie, și nu li se dăduse nimic de făcut. La sfârșit trebuiau să predea niște texte, pe care fiecare le avea scrise deja și care, înainte de târg, aveau să apară într-o antologie de tot

căcatul – cineva făcea o combinație pe barba lor, dar ei nu se supărau, că mâncau și beau moca; mai stăteau de povești, mai vedeau niște filme împreună, într-o adolescență pe care și-o recupera fiecare cum putea, mai vorbeau despre literatură și viață – în special băieții mai tineri.

Andrei băuse și el pe drum, dar mai mult din respect față de Mugur și Dan; erau scriitori consacrați și nu se făcea să-i refuze; Vlad se ținuse în schimb drept, alături de șofer. Îi fusese rușine să se ducă muci la copiii ăia, se temea să nu le strice cenacul literar, iar acum stătea în spatele lui Bogdan și dădea încet din cap, savurându-și melodia.

M-am ridicat și am pus ceainicul din nou pe foc. Cât a fiert apa, m-am dus în spatele Centrului să mă piș. Cerul prinsese a se lumina – zorii maritimi se vărsau încet în cei tereștri, cei de toate zilele, dar pe stradă nu se auzea încă nicio mișcare.

Radu, ca un ardelean, nu dăduse drumul la cenaclu până nu apăruseră scriitorii din tabăra de creație – până și-au găsit și ei niște locuri și s-au așezat, toată suflarea i-a privit cu admirație și condescendență împleticindu-se printre pupitrele sălii de curs, în special metalistul pulii, cum îl numise inamicul lui.

Lecturile fură de un penibil ușor de anticipat. Dan și Mugur băură în continuare trecând sticla de la unul la altul prin Andrei, care, din când în când, mai zicea și pas, pentru că așa era el, îi respecta pe toți deopotrivă, și pe conducătorul cenaclului, și pe copiii ăia, iar la final, stăruind asupra replicilor, pentru că voiam să aduc în poveste și câte ceva din lectura la care luaseră parte eroii mei mediocri, Bogdan și Vlad i-au desființat aproape absurd pe aspiranți, cu care ieșiră apoi frățește la bere.

— *Aici fac o înghețată dementială, îi zise pe drum o fată scundă, cu ochi albaștri lui Bogdan, care o remarcase încă din timpul cenaclului – pe ea și pe colega ei mai plinuță, care le dăduse lui și lui Vlad pixuri și foi.*

Purta o pereche de blugi tăiați sub fund și pe dedesubt niște dresuri vișinii, cu o nuanță mai deschise decât părul evident vopsit. „Ce păcat“, își zise el în gând. „O fată cu ochi albaștri, probabil blondă, să se vopsească în culoarea asta pe care o poartă toate vânzătoarele.“ Chiar și așa, era drăguță, deși puțin cam scundă pentru el.

Am ridicat ochii din caiet și m-am întrebat ce-ar fi putut purta deasupra. Un maiou ar fi fost prea